
Szakács Eszter

NAPLÓJEGYZETEK

Mesterházi Mónikának és Szabó T. Annának

Május,
visszatérő hónapom,
nem tudok írni másról, csak a tengerről.

Ha kézbe veszem a nedves csigaházat,
vagy átölelem egy bója kemény, körbezárt üregét,
magamra ismerék-e?

A vízbe beszélek, hall valaki?

Partra vetett medúzák közt megyek vissza,
és hűvös krémmel kenem be a vállam.

Az olajbogyós kenyeret magában eszem,
úgysem illik hozzá a könnyű szélen kívül más.

Kis rokon,
gekkó mászik a sárkányos fémdobozba,
és a bukósisakban kint felejtett szőlőt
délutánra mind elcsipegették a rigók.

Ma először mertem semmit se jelentő szavakra gondolni.

Tegnap meg a trónterem festett delfinei
fütyögni kezdtek, amint hátat fordítottam nekik.

A hullámverés töröl néhány emléket,
de a „kavicsok csendes zörgését” felvettem a diktafonra.

Mikor újrajátszom a napot,
egy-egy mozdulatomba még belebújnék.

A retsina melege túlárad rajtam:
a sötétben hozzám simulnak a leanderek.

Később az erkélyen ágyazok meg,
most alhatnék először választott csillag alatt,
ha a kakukkfű illata nem tartana hajnalig ébren.